

Պանիում — Թիվ տասնուր

Երեք անգամ 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Այժմ մենք կանդրադառնանք Դանիել տասնմեկի տասներկուերորդ խոսքի որոշ հետևանքներին, և այնուհետև «250» տարիների երեք գծերը կրեքենք տասնմեկից մինչև տասնհինգ խոսքերի պատմության մեջ, որը կատարվեց մ.թ.ա. 200 թվականին Պանիումի ճակատամարտում: Մ.թ.ա. 457 թվականին սկսված «250» տարիների գիծը ավարտվում է մ.թ.ա. 207 թվականին՝ այն ժամանակաշրջանի միջնամասում, որը սկսվում է Ռաֆիայի ճակատամարտով և ավարտվում Պանիումի ճակատամարտով: Ներոնի գծում «250» տարիներն ավարտվում են Կոստանդինի եռափուլ պատմությամբ, որը ներկայացված է 313, 321 և 330 թվականներով: Միացյալ Նահանգների «250» տարիներն ավարտվում են 2026 թվականի հուլիսի 4-ին:

Ներոնի գիծը ներկայացնում է գազանի պատկերի փորձության ժամանակի պատմությունը՝ նախ Միացյալ Նահանգներում, ապա՝ աշխարհում: Ք.ա. 457 թվականի գիծը Թրամփին դնում է ռազմական առումով երկու ճակատամարտերի միջև գտնվող միջնակետում: 1776 թվականից ձգվող ժամանակահատվածը ևս նշում է միջնակետ Թրամփի վերջնական նախագահության համար: Որպեսզի այս գծերը դնենք իրենց պատշաճ տեղում, նախ կանդրադառնանք տասներկուերորդ համարին և Ռուսաստանի ու Պուտինի կործանմանը: Այնուհետև՝ «250» տարիների երեք գծերին, ապա՝ Հասմոնյան դինաստիայի գծին: Երբ այդ գծերը իրենց տեղում լինեն, Պետրոսին կհամադրենք Պանիումի հետ: Երբ այդ գծերը տեղադրված լինեն, պիտի կարողանանք ճանաչել, թե ինչպես պետք է շտկվի և հռչակվի 2020 թվականի հուլիսի 18-ի պատգամը, և որ այն Հովելի գրքի պատգամն է:

Հուդայի թագավոր Օզիան և Եգիպտոսի թագավոր Պտղոմեոսը

Պատմությունը, որ տասնմեկերորդ խոսքը կատարեց Ռաֆիայի ճակատամարտում, համընկնում է Օզիայի թագավորի պատմության հետ: Երբ Եսայիան մաքրվում և զորացվում է՝ վերջին անձրևի լուրը հռչակելու համար, նրա կոչումը եկավ այն տարում, երբ Օզիան մահացավ:

Այն տարում, երբ մահացավ Օզիա թագավորը, ես տեսա նաև Տիրոջը՝ նստած աթոռի վրա, բարձր ու վեհացած, և Նրա զգեստի փեշերը լցնում էին տաճարը: Եսայիա 6:1:

Օզիայի մահվանը նախորդեց այն ապստամբությունը, որ նա դրսևորեց, որը զուգահեռ էր և համընկնում էր Պտղոմեոսի ապստամբությանը՝ Ռաֆիայի ճակատամարտում տարած հաղթանակից անմիջապես հետո: Օզիան և Պտղոմեոսը խորհրդանշաններ են հարավի այն թագավորի, որի սիրտը բարձրացել է, և որը ապստամբում է՝ ձգտելով միավորել իր պետական իշխանությունը եկեղեցական իշխանության հետ: Երբ Օզիան

փորձեց միավորել եկեղեցին և պետությունը, նրա ճակատին հայտնված բորոտությունը նախատիպավորում էր գազանի նշանը:

Եվ երբորդ հրեշտակը հետևեց նրանց՝ բարձր ձայնով ասելով. «Եթե մեկը երկրպագի գազանին և նրա պատկերին, և նրա դրոշմը ընդունի իր ճակատի վրա կամ իր ձեռքի վրա, նա ևս կլսմի Աստծու բարկության գինուց, որ անխառն լցված է Նրա զայրության բաժակի մեջ. և նա պիտի չարչարվի կրակով և ծծումբով սուրբ հրեշտակների ներկայությամբ և Գառան ներկայությամբ: Եվ նրանց չարչարանքի ծուխը վեր է բարձրանում հավիտյանս հավիտենից. և նրանք հանգիստ չունեն ո՛չ ցերեկ, ո՛չ գիշեր՝ նրանք, որ երկրպագում են գազանին և նրա պատկերին, և ով ընդունում է նրա անվան դրոշմը»: Հայտնություն 14:9–11.

Այսպիսով, Օզիան ներկայացնում է աստիճանական մահ՝ սկսած այն ժամանակից, երբ իր ապստամբ փորձով փորձեց միավորել եկեղեցին և պետությունը: Այնուհետև նա ներկայացնում է տասնմեկ տարվա ընթացքում իր որդու հետ համիշխանություն՝ որպես իշխանությունից հեռացող թագավոր: Օզիան իր ապստամբությունից հետո ապրեց տասնմեկ տարի: Նրա ապստամբության սկիզբը խորհրդանշում է կիրակնօրյա օրենքը, երբ եկեղեցին և պետությունը միավորվում են, և գազանի նշանը պարտադրվում է: Տասնմեկ տարի անց նա մահացավ՝ ներկայացնելով իր թագավորության ավարտը հարավային Հուդայի թագավորության վրա, որը փառավոր երկիրն էր, որը Միացյալ Նահանգներն են:

Մարգարեական առնչությամբ Պտղոմեոսի հանդեպ՝ Օզիան ներկայացնում է Հուդան, փառավոր երկիրը և ուխտադավան բողոքականությունը, մինչդեռ Պտղոմեոսը ներկայացնում է Եգիպտոսը, որը վիշապային գորությունն է, որի կրոնը հոգևորապաշտությունն է: Երբ այս երկու թագավորները դիտվում են որպես զուգահեռ գծեր, Օզիան դադարում է լինել փառավոր երկրի պատկերացում, և միասին նրանք դառնում են երկու ազգերի խորհրդանիշ: Եգիպտոսն ու Հուդան խորհրդանիշներ են հոգևորապաշտության և ուխտադավան բողոքականության կրոնների: Նրանք պետության և եկեղեցու խորհրդանիշն են: Այն պետականարվեստն ու եկեղեցականարվեստը, որ նրանք ներկայացնում են, երբ իբրև մեկ խորհրդանիշ միավորված են, ներառում են երկու ազգ, ինչպես Մարերն ու Պարսիկները, ինչպես Ֆրանսիայի Եգիպտոսն ու Սոդոմը, ինչպես Միացյալ Նահանգների Հանրապետական և Բողոքական եղջյուրները, ինչպես Իսրայելի և Հուդայի հյուսիսային և հարավային թագավորությունները, ինչպես նաև հեթանոսական Հռոմը և պապական Հռոմը: Որպես երկու թագավորությունների խորհրդանիշ՝ նրանք մարգարեորեն կապված են իրար Երուսաղեմի տաճարով, որտեղ թե՛ Օզիան, թե՛ Պտղոմեոսը ձգտեցին զոհ մատուցել Երուսաղեմի տաճարում: Երկու ազգեր, որոնք երկուսն էլ ապստամբում են նույն սրբարանի դեմ:

Կարևոր է նկատել, որ երկու թագավորների ապստամբությունն էլ առնչվում էր Երուսաղեմի տաճարին, որը խորհրդանշում է այն տաճարը, որտեղ Դանիելը տասներորդ գլխում տեսավ Քրիստոսին: Այս երկու թագավորների պատմություններն համընկնում են ուկրաինական պատերազմի ժամանակ, և այդպիսով նրանք իրենց

վկայությունը սկսում են 2014 թվականին: Նրանք երկուսն էլ բարձրացվեցին ռազմական հաղթանակներով, որոնք ներկայացված են տասնմեկերորդ համարում հիշատակված Ռաֆիայի ճակատամարտով: Ռաֆիան նշում է աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության սահմանային երկիրը և կիրակնօրյա օրենքի եռակի միությունը: Այն նաև սահմանն է ռազմատենչ եկեղեցուց դեպի հաղթական եկեղեցի անցման:

2014 թվականից հետո ամենահարուստ թագավորը հայտարարեց 2015 թվականին նախագահության համար առաջադրվելու իր մտադրության մասին: 2020 թվականին ամենահարուստ թագավորը, որ ներկայացնում էր Հանրապետական եղջյուրը, ստացավ իր մահաբեր վերքը, որը հետագայում պիտի բժշկվեր: 2022 թվականին ուկրաինական պատերազմը սրվեց: Այնուհետև Թրամփը վերադարձավ՝ տասներեքերորդ համարի կատարման մեջ, 2024 թվականի ընտրություններում: 2023 թվականի հուլիսին անապատում մի ձայն հնչեց: 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին բողոքական եղջյուրը հարություն առավ, ինչպես նաև Հանրապետական եղջյուրը՝ 2024 թվականի ընտրություններում, երբ Թրամփը վերադարձավ, և ապա 2025 թվականին հիմքի փորձությունը ավարտվեց տաճարի փորձության գալուստով:

1989

1989 թվականին բացված ճշմարտությունները երկակի էին: Բարեփոխչական շարժումների մարգարեական գուգահեռները և Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները բացվեցին միևնույն ժամանակ: Կան որոշ մարգարեական կանոններ, որոնք գործադրվեցին քառասուներորդ համարի սկզբնական լուրը հաստատելու համար: Այդ նույն ճշմարտություններից մի քանիսը այժմ բանալին են հենց նույն համարի թաքնված պատմության համար, որտեղ հայտնաբերվեցին այդ մարգարեական գոհարները: Ես ձեզ մի օրինակ կտամ:

1989 թվականին ադվենտիզմում չկար միասնական ըմբռնում այն մասին, թե Դանիելի վերջին վեց համարներն ինչ էին ներկայացնում: Այդ միասնականության բացակայությունը երկակի էր: Չկար որևէ համընդհանուր համաձայնություն այդ համարների նշանակության վերաբերյալ: Նրանք, ովքեր դավանում էին, թե այդ համարների ըմբռնումն ունեն, ներկայացնում էին մարդկային գաղափարներ՝ խառնված ուխտադավանությունից ընկած բողոքականության և կաթոլիկության աստվածաբանությամբ՝ այն անդրանիկ ժառանգությանը, որ ստացել էին իրենց նախահայրերից՝ 1863 թվականի ապստամբությունից, երբ նրանք կատարեցին անհնազանդ մարգարեի դերը Երոբովամի հիմնադիր ապստամբության ժամանակ: Այդ անհատական պատկերացումները, թե ինչ էին նշանակում այդ համարները, լավագույն դեպքում մասնավոր մեկնություններ էին: Նրանց պատկերացումները այդ համարների վերաբերյալ կամ հակասում էին մարգարեական կիրառության հիմնական սկզբունքներին, և հաճախ հակառակ էին նույնիսկ այն իսկ նախադրությին, որ իրենք իսկ վերագրում էին այդ համարներին:

Այն, ինչ մենք տեսանք այդ համարներում, բոլոր վեց համարների հետևողական ըմբռնումն էր: Մեզ խրախուսեց մեր տեսած պատգամի այդ հետևողականությունը, որպեսզի ներկայացնեմ իմ ըմբռնումը, նույնիսկ այն ժամանակ, երբ գիտեի, որ ամբողջ ադվենտիզմը մերժում էր այն, ինչ ես հասկացել էի: Այդ համարների մեր ըմբռնումը առաջին անգամ հրատարակվեց 1996 թվականին, և այնտեղ շարադրված ըմբռնումը միայն ավելի է ամրապնդվել, քանի որ ժամանակը ընթացել է ավելի քան երեսուն տարվա ընթացքում:

Եթե դուք նկատի առնեք «The Time of the End» ամսագրում կատարված ամենաառաջին հղումը, ապա կգտնեք «Testimonies», հատոր 9, էջ 11: 9/11-ից հինգ տարի առաջ այդ ամսագիրը սկսվում է 9/11-ով: Այն հասկացողություններից մեկը, որ ինձ քաջալերեց, այն էր, որ քառասուներորդ խոսքում «վերջի ժամանակում» հյուսիսի և հարավի թագավորները հոգևոր, և ոչ թե բառացի ուժեր էին: Այդ ժամանակ ես արդեն գիտեի, որ Քույր Ուայթն ասել է, թե Դանիելի և Հայտնության գրքերը նույն գիրքն են, և որ մարգարեության նույն գիծը, որ առկա է Դանիելում, Հովհաննեսը շարունակում է Հայտնության մեջ: Ես հայտնաբերել էի, որ Հայտնություն տասնմեկում, որը կատարվել էր 1798 թվականի վերջի ժամանակին առնչվող պատմության շրջանակներում, այդ գլխի վերաբերյալ Քույր Ուայթի մեկնաբանությունը հստակ ուսուցանում է, որ Ֆրանսիան հոգևոր Եգիպտոս էր, և նա նույնքան հստակ էր, որ Հայտնություն տասնյոթում գազանի վրա նստած պոռնիկը հոգևոր Բաբելոնն էր:

Քույր Ուայթի կողմից այդ երկու իշխանությունների նույնականացումը գտնվում է «Մեծ պայքար»-ում, և այդ դիտողությունները կապում են Հովհաննեսի և Դանիելի վկայությունները: Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխում հարավի թագավորի սահմանումն այն իշխանությունն է, որ վերահսկում է Եգիպտոսը, իսկ հյուսիսի թագավորը այն իշխանությունն է, որ վերահսկում է Բաբելոնը: Երբ Աստվածաշունչը և Մարգարեության Հոգին համատեղ գործեցին՝ ճշմարտություն հաստատելու համար՝ ի մի բերելով Դանիելն ու Հայտնությունը՝ այդ միտքը ապացուցելու համար, դա մի բան էր, որ ես երբեք չէի կարող զիջել որևէ մոլորված աստվածաբանի կամ ինքնաօժանդակ ծառայության որևէ մոլորված ինքնակոչ առաջնորդի:

Պտղոմեոսին և Օգիայիին որպես Ռաֆիայի ճակատամարտի խորհրդանիշներ և այն հետևանքների, որոնք տեղի են ունենում նրանց սրտերը բարձրանալուց հետո, հասկանալը նշանակում է ղեկավարվել այն իրողությամբ, որ Պտղոմեոսը ներկայացնում է վիշապային իշխանությունը, որը հաղթում է Հռոմի ներկայացուցիչ իշխանությանը, բայց ապա պարտվում է այն ներկայացուցիչ իշխանությունից, որը հաղթել էր Պտղոմեոսին տասներորդ համարում և 1989 թվականին: Պատմական տարբերակումները միտումնավոր են և կարևոր:

Ոգիան ստանում է գազանի դրոշմը, երբ նա փորձում է եկեղեցին և պետությունը միավորել. Ոգիան փառավոր երկիրն է, և «փառավոր երկիրը» 1989 թվականի պատգամի սկզբում գլխավոր փաստարկներից մեկն էր: Արդյո՞ք փառավոր երկիրը Միացյալ Նահանգներն է, թե՞ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին: Նրանք, ովքեր այն ժամանակ հավատարիմ էին այն սխալ գաղափարին, թե փառավոր երկիրը

աղվենտիստական եկեղեցին է, ինչպես նաև նրանք, ովքեր դեռևս այդպես են կարծում, կպնդեն, որ քառասունհինգերորդ համարի փառավոր սուրբ լեռը ակնհայտորեն Աստծո եկեղեցին էր, և, հետևաբար, նրանց համար դա նշանակում էր, որ լեռը և երկիրը նույն խորհրդանիշն են: Ենթադրում եմ՝ մարդկային սովորական տրամաբանություն:

Օգիան փառավոր երկիրն է, իսկ Պտղոմեոսը՝ Եգիպտոսը: Օգիան, որպես փառավոր երկիր, ունի բողոքականության և հանրապետականության երկու եղջյուրները: Պտղոմեոսի քաղաքական դրսևորումը կոմունիզմն է և դրա գանազան ձևերը, իսկ Պտղոմեոսի կրոնական դրսևորումը սպիրիտիզմն է և դրա գանազան ձևերը: Վիշապի իշխանության հատկանիշներից մեկն այն է, որ այն դաշինք է, մինչդեռ սուտ մարգարեն, որը փառավոր երկիրն է, երկու եղջյուր ունեցող մեկ ազգ է:

Դանիել տասնմեկի քառասուներորդ համարը հաստատեց, որ Միացյալ Նահանգները պապականության փոխանորդ ուժն էր, երբ Խորհրդային Միությունը 1989 թուականին swept away եղավ: Այս ճշմարտությունը համահունչ է Յայտնություն տասներեքի երկեղջիւր երկրային գազանի դերին, քանի որ այդ երկու գրքերը նույնն են:

Եվ ես տեսա մի ուրիշ գազան, որ ելնում էր երկրից. և նա ուներ գառան նման երկու եղջյուր, և խոսում էր վիշապի պես: Եվ նա գործում է առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը նրա առաջ, և ստիպում է երկրին ու նրա մեջ բնակվողներին երկրպագել առաջին գազանին, որի մահաբեր վերքը բժշկվել էր: Հայտնություն 13:11, 12.

Հայտնություն տասներեքը Միացյալ Նահանգներին նույնացնում է որպես Պապականության ներկայացուցիչ իշխանությունը, որովհետև երկրի գազանը «գործադրում է այն» ծովից ելած գազանի «ամբողջ իշխանությունը», որ եկել էր «իր առաջը»: Երկրորդ խոսքում հեթանոսական Հռոմի վիշապը Պապականությանը տվել էր իր գործությունը, այնուհետև մեծ իշխանությունը: «Զորություն» թարգմանված բառը նշանակում է գործություն, սակայն տասներկուերորդ խոսքում «իշխանություն» թարգմանվածը այլ բառ է, որը նշանակում է «պատվիրակված իշխանություն»:

Միացյալ Նահանգները պապականության փոխանորդ իշխանությունն է, որը նախատիպվել է հեթանոսական Հռոմով, որն էլ, ինչպես ներկայացված է երկրորդ համարում, իր ռազմական և տնտեսական աջակցությունը տվեց պապականությանը: Այդպիսով հեթանոսական Հռոմը նախատիպեց Միացյալ Նահանգներին, որը նույնպես իր «կառքերը, նավերը և հեծյալներին» պիտի տար՝ պապական իշխանության կեղտոտ գործն անելու համար:

Երբ տասներորդ, տասնմեկերորդ և տասնհինգերորդ համարների երեք պատերազմները կատարվեցին պատմության մեջ, Անտիոքոս Մագնուսը ներկա էր յուրաքանչյուր պատերազմին: Այս փաստը նույնականացնում է, որ երեք պատերազմներով ներկայացված իշխանությունը գազանի փոխանորդ իշխանություն է, որովհետև միշտ Անտիոքոսն է, իսկ 1989 թվականին Անտիոքոսը Միացյալ Նահանգների փոխանորդ իշխանությունն էր:

Տասնվեցերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքին հասցնող երեք ճակատամարտերը կրում են Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը, ինչպես նաև ճշմարտության կառուցվածքը: Առաջին ճակատամարտում և երրորդ ճակատամարտում Միացյալ Նահանգներն են, ինչը նույնացնում է ալֆան և օմեգան առաջին և վերջին ճակատամարտերում: Տասնվեցերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքին հասցնող երեք ճակատամարտերը նաև կրում են ճշմարտության կնիքը: Նացիստական Ուկրաինայի վստահված ուժը միջին ճակատամարտն է, որը ներկայացնում է երբայերեն «ճշմարտություն» բառի կառուցվածքում միջին ճանապարհային նշանի ապստամբությունը: Երեք ճակատամարտերը ներկայացնում են 1989 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը ընկած ժամանակահատվածը, ինչը նշանակում է, որ դրանք ներկայացնում են քառասուներորդ համարի «թաքնված պատմությունը»:

Հայտնություն 11-ի տասնմեկերորդ համարը 2023 թվականը նույնացնում է որպես այն կետը, երբ երկու եղջյուրներն էլ հարություն են առնում: Դանիել 11-ի տասնմեկերորդ համարը նույնությամբ նույնացնում է պատմության հենց այդ նույն ժամանակահատվածը: Մարգարեության ներքին գիծը և մարգարեության արտաքին գիծը համընկնում են 2023 թվականին: Ներքին գիծը այն «բանն» է, որ Դանիելը հասկացավ, իսկ արտաքին գիծը այն «տեսիլքն» է, որ նա հասկացավ:

Դանիելի ներկայացրած տաճարի փորձությունը սկսվեց քսաներկուերորդ օրը, և 9/11-ից քսաներկու տարի անց, որն այն պահն է, երբ Եսային մտավ տաճար, քեզ հասցնում է 2023 թվական: Եսային նույնացնում է Ոզիայի մահը՝ այն բանից հետո, երբ նա տասնմեկ տարի բորոտությամբ էր ապրել, 9/11-ի հետ: Տաճարի կանգնեցման գործը նախ բաղկացած է հիմքը դնելուց, ապա՝ տաճարը կանգնեցնելուց և գագաթաքարը տեղադրելուց, ինչը այնուհետև հանգեցնում է երրորդ լակմուսային փորձությանը, որը ներկայացված է Անտական քսաներեքի գծում՝ փողերի տոնով: Հավիտենական ավետարանի ներքին գործը կատարվում է արտաքին գծի պատմության ընթացքում: Տասնմեկերորդ համարում Պուտինը նախատիպավորված է Պտղոմեոսի միջոցով, իսկ Ոզիա թագավորը երկրորդ վկա է ապահովում հարավի թագավորի այն պատկերացման համար, որը ռազմական հաջողության միջոցով բարձրացվում է, և որն այնուհետև փորձում է ներխուժել կրոնի ոլորտ:

Եվ հարավի թագավորը բարկությամբ պիտի բորբոքվի, և դուրս պիտի գա ու պատերազմի նրա դեմ, այսինքն՝ հյուսիսի թագավորի դեմ. և նա մեծ բազմություն պիտի հանի. բայց այդ բազմությունը նրա ձեռքը պիտի տրվի: Եվ երբ որ նա վերացնի այդ բազմությունը, նրա սիրտը պիտի գոռոզանա. և նա բյուրավորներ պիտի կործանի, բայց դրանով պիտի չգորանա: Դանիել 11:11, 12.

Ուրիա Մմիթը անդրադառնում է Պտղոմեոս Փիլոպատորի պատմությանը և Երուսաղեմի տաճարում զոհեր մատուցելու նրա փորձին:

«Պտղոմեոսը զուրկ էր այն խոհեմությունից, որով կարելի լիներ իր հաղթանակը բարի կերպով գործածել: Եթե նա շարունակեր իր հաջողությունը, հավանաբար կդառնար Անտիոքոսի ամբողջ թագավորության տերը. բայց, բավարարվելով միայն մի քանի սպառնալիքներով և մի քանի ահաբեկումներով, հաշտություն կնքեց,

որպեսզի կարողանար անձնատուր լինել իր անասնական կրքերի անխափան և անսանձ հաճույքներին: Այսպես, հաղթելով իր թշնամիներին՝ նա պարտվեց իր արատներից, և, մոռանալով այն մեծ անունը, որ կարող էր հաստատել, իր ժամանակը անց էր կացնում խնջույքների և պոռնկության մեջ»:

«Նրա սիրտը բարձրացավ իր հաջողությունից, սակայն նա դրանով զորացած լինելուց շատ հեռու էր. որովհետև այն անփառունակ կերպով, որով նա օգտվեց դրանից, պատճառ եղավ, որ իր իսկ հպատակները ապստամբեն նրա դեմ: Բայց նրա սրտի բարձրացումն առավելապես դրսևորվեց հրեաների հետ ունեցած նրա հարաբերություններում: Գալով Երուսաղեմ՝ նա այնտեղ զոհեր մատուցեց և խիստ ցանկացավ մտնել տաճարի ամենասուրբ վայրը՝ հակառակ այդ վայրի օրենքին ու կրոնին. սակայն, թեև մեծ դժվարությամբ, նրան զսպեցին, և նա թողեց այդ վայրը՝ բորբոքված լինելով ամբողջ հրեա ազգի դեմ, և անմիջապես նրանց դեմ սկսեց սարսափելի ու անողորմ հալածանք: Ալեքսանդրիայում, որտեղ հրեաները բնակվել էին Ալեքսանդրի օրերից ի վեր և վայելում էին ամենաարտոնյալ քաղաքացիների իրավունքները, այս հալածանքի ընթացքում սպանվեցին քառասուն հազար՝ ըստ Եվսեբիոսի, վաթսուն հազար՝ ըստ Հերոնիմոսի: Եգիպտացիների ապստամբությունը և հրեաների կոտորածը, անշուշտ, այնպիսի բաներ չէին, որ նպաստեին նրա թագավորության մեջ զորանալուն, այլ ավելի շուտ բավական էին այն գրեթե ամբողջությամբ կործանելու համար»: Ուրիա Սմիթ, Դանիելը և Հայտնությունը, 254:

Պտղոմեոս Փիլոպատորի ռազմական հաղթանակը Ռաֆիայում մ.թ.ա. 217 թվականին չզորացրեց Պտղոմեոսին, այլ պատճառ դարձավ, որ «նրա սիրտը հպարտանա»: Ուկրաինական պատերազմում հաղթանակը չի զորացնի Պուտինին, սակայն «կհպարտացնի նրա սիրտը», ինչպես ռազմական հաջողությունն էլ պատճառ եղավ, որ Ոզիա թագավորը հպարտանա իր սրտում:

Եվ Ոզիան ամբողջ զորքի համար պատրաստեց վահաններ, նիզակներ, սաղավարտներ, զրահներ, աղեղներ և պարսատիկներ՝ քարեր նետելու համար: Եվ Երուսաղեմում նա շինեց մեքենաներ, որ հնարագետ մարդիկ էին հնարել, որպեսզի լինեն աշտարակների վրա և պարիսպների անկյունների վրա՝ նետեր և մեծ քարեր արձակելու համար: Եվ նրա անունը հեռու տարածվեց, որովհետև նա հրաշալի կերպով օգնություն ստացավ, մինչև որ հզորացավ: Բայց երբ հզորացավ, նրա սիրտը բարձրացավ՝ իր կործանման համար, որովհետև նա հանցագործություն գործեց իր Տեր Աստծու դեմ և մտավ Տիրոջ տաճարը՝ խունկ ծխելու խնկի սեղանի վրա: Բ Մնացորդաց 26:14–16.

Երկու հարավային թագավորներ, որոնց սրտերը բարձրացել էին ռազմական հաղթանակներից, փորձեցին մտնել նույն տաճարը և մատուցել մի ընծա, ինչը միայն քահանային էր թույլատրված անել: Երկու դեպքում էլ քահանաները դիմադրեցին հպարտ թագավորների՝ այդպես վարվելու փորձերին: Այնուհետև մի թագավոր հրեաների դեմ հաշվեհարդար նախաձեռնեց, իսկ մյուսը ճակատին բորոտությամբ հարվածվեց:

Եվ Ազարիա քահանան մտավ նրա հետևից, և նրա հետ՝ Տիրոջ ութսուն քաջարի քահանաներ. և նրանք ընդդիմացան Օզիա թագավորին ու ասացին նրան. «Քեզ չի պատկանում, ո՛վ Օզիա, խունկ ծխել Տիրոջը, այլ՝ Ահարոնի որդիներին՝ քահանաներին, որոնք օծվել են խունկ ծխելու համար. դուրս ել սրբարանից, որովհետև հանցանք գործեցիր. և դա քեզ համար պատիվ չի լինելու Տեր Աստծուց»: Այնժամ Օզիան բարկացավ, և նրա ձեռքին մի բուրվառ կար՝ խունկ ծխելու համար. և մինչ նա բարկացած էր քահանաների վրա, բորոտությունը ելավ նրա ճակատին՝ քահանաների առաջ, Տիրոջ տանը, խնկի սեղանի մոտից: Եվ Ազարիա քահանայապետը և բոլոր քահանաները նայեցին նրան, և ահա նա բորոտ էր իր ճակատին. և նրանք նրան դուրս քշեցին այնտեղից. այո՛, ինքն էլ շտապեց դուրս գալ, որովհետև Տերն էր հարվածել նրան: Եվ Օզիա թագավորը բորոտ մնաց մինչև իր մահվան օրը և բնակվում էր առանձնացած տանը՝ որպես բորոտ, որովհետև նա կտրված էր Տիրոջ տնից. և նրա որդի Հովթամը վերակացու էր թագավորի տան վրա՝ դատելով երկրի ժողովրդին: Իսկ Օզիայի գործերի մնացյալը՝ առաջինից մինչև վերջինը, գրեց Ամոսի որդի Եսայիա մարգարեն: Բ Մնացորդաց 26:17–22:

2014 թվականին Եվրոպայի գլոբալիստները և Օբամայի վարչակարգը գունավոր հեղափոխություն նախաձեռնեցին Ուկրաինա ազգի դեմ: 2022 թվականին Ռուսաստանը սկսեց մի ներխուժում, որն ի վերջո կհանգեցնի Պուտինի և Ռուսաստանի հաղթանակին՝ ներկայացված հարավի թագավորներ Պտղոմեոսի և Օզիայի միջոցով: Տասներկուերորդ համարը ասում է, որ Պուտինի հաղթանակից հետո «նրա սիրտը պիտի բարձրանա, և նա պիտի տապալի բյուրավորներին, բայց դրանով պիտի չգորանա»: Այնուհետև պատմությունը արձանագրում է նրա թագավորության աստիճանական կործանումը:

Աստիճանական անկումը նրան տարավ դեպի մահ, և մինչ Անտիոքոս Մեծը Ռաֆիայում իր կրած պարտության համար հակահարված էր տալիս, Անտիոքոսն այլևս գործ չունեի Պտղոմեոս Ֆիլոպատորի հետ. այդ ժամանակ Անտիոքոսը դիմակայում էր մի մանկահասակ երեխայի, որն այն ժամանակ Եգիպտոսի իշխանն էր: Երեխան վերջին սերնդի խորհրդանիշ է, ուստի մի մակարդակում այն մանկահասակ թագավորը, որին Անտիոքոսը պարտության է մատնում Պանիումում, հարավի թագավորության վերջին սերունդն է: Գործնական մակարդակում մանկահասակ թագավորը ներկայացնում է թուլություն՝ Անտիոքոսի գործության համեմատությամբ:

«Պտղոմեոս Փիլոպատրի և Անտիոքոսի միջև կնքված խաղաղությունը տևեց տասնչորս տարի: Մինչ այդ Պտղոմեոսը մահացավ անգսպության և անառակության հետևանքով, և նրան հաջորդեց նրա որդին՝ Պտղոմեոս Էպիփանեսը, որն այն ժամանակ չորս կամ հինգ տարեկան երեխա էր: Նույն ժամանակամիջոցում Անտիոքոսը, ճնշելով ապստամբությունը իր թագավորության մեջ և արևելյան կողմերը հպատակության բերելով ու այնտեղ կարգ հաստատելով, ազատ էր որևէ ձեռնարկման համար, երբ երիտասարդ Էպիփանեսը բարձրացավ Եգիպտոսի գահը. և մտածելով, թե իր տիրապետությունն ընդարձակելու համար այս չափազանց նպաստավոր առիթը չպետք է բաց թողնել, նա հավաքեց ահռելի զորք՝ «նախկինից ավելի մեծ» (քանզի իր արևելյան արշավանքի ընթացքում նա

շատ ուժեր էր հավաքել և մեծ հարստություններ էր ձեռք բերել), և արշավեց Եգիպտոսի դեմ՝ ակնկալելով մանկահասակ թագավորի նկատմամբ հեշտ հաղթանակ: Թե նա ինչպես հաջողեց, շուտով կտեսնենք. որովհետև այստեղ նոր բարդություններ են մտնում այս թագավորությունների գործերի մեջ, և պատմության բեմ են ելնում նոր գործող անձինք»: Ուրիա Սմիթ, Դանիելը և Հայտնությունը, 255:

Հարավի թագավորը

Ռուսաստանի վերջին քայլերը ուրվագծել՝ նշանակում է ուրվագծել հարավի մարգարեական թագավորի վերջին քայլերը: Հոգևոր հարավի թագավորի մի մարգարեական հատկանիշ, որը մարգարեական պատմության մեջ հայտնվեց վերջի ժամանակում՝ 1798 թվականին,— այն է, թե ինչպես է նա գալիս իր վախճանին: Սա նաև հյուսիսի թագավորի և սուտ մարգարեի մարգարեական հատկանիշն է: Այն երեք գործություններից յուրաքանչյուրի վախճանը, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն, առանձնահատուկ կերպով նույնականացված է Աստծո Խոսքում: Ինչ էլ որ պատահի Պուտինի և Ռուսաստանի հետ, այն նախատիպված կլինի հարավի թագավորի անցյալ գծերով:

Հոգևոր հարավի թագավորի կործանման օրինակները նախատիպավորվեցին հարավի առաջին հոգևոր թագավորի՝ Հեղափոխության ժամանակաշրջանում աթեիստական Ֆրանսիայի կործանմամբ: Հարավային թագավորության կործանումը ներառում է հարավի թագավորի կործանումը: Նապոլեոնի կործանումը համապատասխանում է Ֆրանսիայի կործանմանը և համընկնում է հարավի հաջորդ թագավորության՝ Ռուսաստանի կործանման հետ: Ռուսաստանը, որպես արդի հարավի թագավոր, սկսվեց հեղափոխությամբ, ինչպես որ Ֆրանսիան, որպես հարավի թագավոր, սկսվեց հեղափոխությամբ:

Հեղափոխությունը վիշապի բնութագրական հատկանիշն է, որը հարավի թագավորների խորհրդանիշն է: Վիշապը՝ հարավի թագավորի գլխավոր խորհրդանիշը, Սատանան է, և երբ նա հազարամյակի ավարտին փորձում է հեղափոխություն բարձրացնել, կրակ է իջնում երկնքից և լափում նրան: Նրա ապստամբությունը երկնքում սկզբում ալֆան էր նրա ապստամբության, որ տեղի է ունենում հազարամյակի ավարտին:

1798 թվականին Ֆրանսիան մարգարեականորեն գահ բարձրացավ որպես հարավի հոգևոր թագավոր՝ Ֆրանսիական հեղափոխության ընթացքում: Այդ հեղափոխությունը սփռվեց Եվրոպայի ազգերի միջով և ի վերջո հասավ Ռուսական հեղափոխությանը, որին նույն թվականին շուտով հետևեց Բոլշևիկյան հեղափոխությունը:

1917 թվականի Ռուսական հեղափոխությունը բաղկացած էր երկու գլխավոր փուլերից՝ Փետրվարյան հեղափոխությունից (որը տապալեց ցարական միապետությունը, վերջ դրեց ինքնակալությանը և հաստատեց ժամանակավոր կառավարություն՝ սովետների հետ երկիշխանության մի շրջանի պայմաններում) և Հոկտեմբերյան հեղափոխությունից (որը նաև կոչվում է Բոլշևիկյան հեղափոխություն, որի ընթացքում Լենինի գլխավորած Բոլշևիկները պետական հեղաշրջմամբ զավթեցին իշխանությունը,

ինչը հանգեցրեց խորհրդային իշխանության հաստատմանը և սոցիալիզմի/կոմունիզմի տանող ուղուն)։

Պատմական վերլուծություններում և հեղափոխական տեսության մեջ (մասնավորապես մարքսիստական տեսանկյուններից, ինչպիսիք են Տրոցկու, Լյուքսեմբուրգի և գուգահեռներ անցկացնող այլոց հայացքները), Ֆրանսիական հեղափոխությունը (1789–1799) հաճախ դիտվում է որպես ռուսական իրադարձությունների ընթացքը տիպականացնող կամ դրա համար սխեմա տրամադրող օրինակ։ Ֆրանսիական հեղափոխության այն երկու փուլերը, որոնք տիպականացրին այս ռուսական փուլերը, հետևյալն են.

- Սկզբնական չափավոր/սահմանադրական փուլը (մոտավորապես 1789–1792), որը համընկնում է Փետրվարյան հեղափոխությանը։ Ֆրանսիական այս փուլը սկսվեց Բաստիլի գրավմամբ, Գլխավոր շտատների/Ազգային ժողովի գումարմամբ, ֆեոդալական արտոնությունների վերացմամբ, Մարդու իրավունքների հռչակագրով և սահմանադրական միապետության հաստատմամբ՝ ժիրոնդականների և չափավոր բարեփոխիչների առաջնորդությամբ։ Այն տապալեց բացարձակ միապետությունը, սակայն պահպանեց բուրժուական/լիբերալ կառավարման տարրեր և երկակի/վիճարկվող իշխանական կառուցվածքներ (օրինակ՝ Ժողովի և դեռևս պահպանվող միապետության միջև)։ Նմանապես, 1917 թվականի Փետրվարը վերջ դրեց ցարիզմին, բայց հանգեցրեց բուրժուական ժամանակավոր կառավարության և երկիշխանության՝ սովետների հետ։
- արմատական/յակոբինյան փուլը (մոտավորապես 1792–1794 թթ., ներառյալ Առաջին Հանրապետության հաստատումը, Լյուդովիկոս XVI-ի մահապատիժը և Ահաբեկչության շրջանը Ռոբեսպիեռի և յակոբինների/Հանրային փրկության կոմիտեի իշխանության ներքո) համընկնում է Հոկտեմբերյան (բոլշևիկյան) հեղափոխության հետ։ Յակոբինները արմատական գործողությունների միջոցով իշխանությունը խլեցին ավելի չափավոր ժիրոնդիստներից, հռչակեցին հանրապետություն, ճնշեցին հակահեղափոխությունը և հեղափոխությունը մղեցին դեպի ավելի խոր սոցիալական վերափոխում և պաշտպանություն ներքին/արտաքին սպառնալիքների դեմ։ Սա արտացոլում է այն, թե ինչպես բոլշևիկները տապալեցին ժամանակավոր կառավարությունը, ամրապնդեցին պրոլետարական/պրոլետարիատի դիկտատուրայի իշխանությունը և առաջ մղեցին հեղափոխական սոցիալիզմը։

Այս գուգահեռները շեշտում են, թե ինչպես հեղափոխությունները հաճախ ընթանում են մի օրինաչափությամբ. հին վարչակարգի դեմ նախնական լայն ապստամբություն (ղեկավարվող չափավոր/բուրժուական ուժերի կողմից), որին հաջորդում է ճգնաժամի պայմաններում հեղափոխությունը «փրկելու» և խորացնելու նպատակով արմատականների կողմից իշխանության առավել ծայրահեղ զավթումը։ Իրենք՝ բոլշևիկները, գիտակցաբար ապավինում էին ֆրանսիական օրինակին՝ իրենց Հոկտեմբերյան ապստամբությունը դիտելով իբրև յակոբինյան հեղաշրջման համանման մի իրադարձություն, որն անհրաժեշտ էր հակահեղափոխությունը

կանխելու և հեղափոխության ներուժը լիովին իրագործելու համար:

Այս տիպաբանական կառուցվածքը երևում է այնպիսի աշխատություններում, ինչպիսին է Տրոցկու «Ռուսական հեղափոխության պատմությունը» (որտեղ բացահայտորեն համեմատվում է Ռուսաստանում երկիշխանության փուլը Ֆրանսիայում նմանատիպ դինամիկայի հետ), ինչպես նաև Ռոզա Լյուքսեմբուրգի՝ ռուսական իրադարձությունների մասին գրվածքներում, որտեղ նա նշում է, որ Ռուսական հեղափոխության առաջին շրջանը (մարտ–հոկտեմբեր) հետևում է ֆրանսիական (և անգլիական) հեղափոխությունների սխեմային, ընդ որում բոլշևիկների իշխանազավթումը զուգահեռվում է յակոբինների վերելքին:

Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբի միջոցով, և Նապոլեոնի՝ որպես հարավի առաջին հոգևոր թագավորի կործանումը հետևեց հեղափոխության սկզբում տրված ճանապարհացույցերին, և այդպիսով ներկայացրեց Խորհրդային Միության կործանումը:

Նապոլեոնի աստիճանական (քայլ առ քայլ) անկումը սերտորեն համընկնում է Խորհրդային Միության աստիճանական թուլացման և 1991 թվականի փլուզման հետ՝ այն նույն տիպաբանական շրջանակում, որտեղ Ֆրանսիական հեղափոխության երկու փուլերը նախապատկերեցին Ռուսական հեղափոխության 1917 թվականի Փետրվարյան և Հոկտեմբերյան փուլերը: Այս զուգահեռը տարածվում է նաև հետաքննարկող համախմբման փուլի (բոնապարտիզմի) և դրա անխուսափելի քանդման վրա: Սա բխում է թե՛ ընդհանուր պատմական օրինաչափություններից, թե՛ մարքսիստական վերլուծություններից (հատկապես Տրոցկու՝ «Դավաճանված հեղափոխությունը» և հարակից աշխատություններում ներկայացված վերլուծություններից), որոնք Նապոլեոնին դիտարկում են որպես բոնապարտիզմի նախատիպ՝ ուժեղապետական մի վարչակարգ, որ ծագում է հեղափոխության արմատական գազաթնակետից հետո, հավասարակշռում է դասակարգերի միջև, պահպանում է հեղափոխության հիմնական կառուցվածքային նվաճումները (միաժամանակ ճնշելով նրա ժողովրդավարական մղումը), կառուցում է անձնական/ռազմական-բյուրոկրատական կայսրություն, չափազանց ընդարձակվում, իսկ այնուհետև կրում է փուլային փլուզում, որը հանգեցնում է հին կարգի մասնակի վերականգնմանը:

Նապոլեոնի բոնապարտիստական վերելքը զուգահեռվում է ստալինյան համախմբմանը

Յակոբինյան արմատական փուլի և Թերմիդորյան հակադարձ արձագանքի (1794) հետո, անկայուն Դիրեկտորիան (1795–1799), Նապոլեոնի Բրումերի 18-ի հեղաշրջմամբ (1799), հաստատում է Կոնսուլատը, ապա՝ Կայսրությունը (1804): Նա օրենսդրորեն ամրագրում և տարածում է բուրժուական հեղափոխական նվաճումները (Նապոլեոնյան օրենսգիրք, ֆեոդալական արտոնությունների վերացում, ուժեղ կենտրոնացված պետություն), սակայն դրանք ստորադասում է ավտորիտար իշխանությանը, ռազմական փառքին և նոր Էլիտային:

Բոլշևիկյան/Հոկտեմբերյան արմատական փուլի և վաղ խորհրդային փորձարարությունների հետո սկսվում է բյուրոկրատական այլասերումը (հատկապես 1920-ականների կեսերից): Ստալինի իշխանության համախմբումը պարտության է մատնում Չախ ընդդիմությանը, պարտադրում է «սոցիալիզմը մեկ երկրում» և ստեղծում ոստիկանական/ռազմական-բյուրոկրատական բռնապետություն: Պլանային տնտեսությունը և ազգայնացված սեփականությունը (Հոկտեմբերի հիմնական նվաճումները) պահպանվում են, սակայն վերածվում են արտոնյալ խավի գործիքների, մինչդեռ ինտերնացիոնալիզմը լքվում է:

Երկու դեպքում էլ հեղափոխական էներգիան «սառեցվում» է և վերաուղղվում պետական իշխանության ու ընդարձակման մեջ՝ մեկ անձի կամ ապարատի ներքո (Տրոցկին բացահայտորեն ստալինյան վարչակարգը կոչում էր «խորհրդային բռնապարտիզմի» ձև, որն ավելի մոտ էր Նապոլեոնի Կայսրությանը, քան Կոնսուլությանը):

Քայլ առ Քայլ Փլուզումը

Սա է հիմնական համընկնումը՝ անկումը ոչ թե մեկ հանկարծակի իրադարձություն է, այլ աստիճանական քայքայումների հաջորդական շարք, որը պայմանավորված է գերլարումով, ներքին հակասություններով, ռազմական ճահիճներով, ծայրամասային վերահսկողության կորստով, ձախողված բարեփոխումներով և վերջնական լուծարումով/վերականգնմամբ:

Նապոլեոնական կողմ (1812-ից մինչև 1815)

- 1812 թ.՝ Ռուսաստանի աղետաբեր ներխուժում—Grande Armée-ն (600,000 մարդ) ջախջախվեց մատակարարման դժվարությունների, ձմռան և դիմադրության հետևանքով: Աղետալի շրջադարձային կետ՝ հեղինակության և մարդկային ուժի ահռելի կորուստ:
- 1813. Նրա դեմ կազմավորվում է կոալիցիա. պարտություն Լայպցիգում («Ազգերի ճակատամարտ»)՝ գերմանական դաշնակիցների և տարածքների կորուստ. կայսրությունը սկսում է կրճատվել:
- 1814 թ. դաշնակիցները ներխուժում են բուն Ֆրանսիա, Փարիզն ընկնում է, Նապոլեոնը հրաժարվում է գահից և աքսորվում է Էլբա:
- 1815թ.՝ կարճատև վերադարձ (Հարյուր օր), վերջնական պարտություն Վաթերլոյում, մշտական աքսոր Սուրբ Հելինե կղզի, Բուրբոնների միապետության վերականգնում (հեղափոխական նվաճումների հետադիմական հետշրջում, թեև ոչ ամբողջական. որոշ իրավական/վարչական փոփոխություններ պահպանվեցին):

Խորհրդային կողմ (1970-ականներից մինչև 1991 թվական)

- 1970-ականների վերջ — 1980-ականներ. տնտեսական լճացում («զաստոյ»՝ Բրեժնևի օրոք), քրոնիկ պակասուրդներ, տեխնոլոգիական հետամնացություն և

ԱՄՆ/ՆԱՏՕ-ի հետ ուժասպառ անող սպառազինությունների մրցավազք — համակարգային գերլարում սկսում է ներսից քայքայել տնտեսությունը:

- 1979–1989 թթ.՝ Աֆղանստանի պատերազմը՝ խորհրդային «Վիետնամը».
Ճահճացում, որ սպառում է ռեսուրսները, մարտական ոգին և միջազգային հեղինակությունը (ուշագրավ է հեզնական զուգահեռը. Նապոլեոնը կործանվեց Ռուսաստանում, իսկ ԽՍՀՄ-ը արյունաքամ եղավ խորդուբորդ ու դիմադրող պատերազմական թատերաբեմում):
- 1985–1989. Գորբաչովի պերեստրոյկա/գլասնոստ բարեփոխումները (համակարգը «փրկելու» փորձ, ինչպես Նապոլեոնի ուշ շրջանի որոշ ճշգրտումներ) փոխարենը մերկացնում և արագացնում են հակասությունները. Արևելյան բլոկի արբանյակ պետությունները ապստամբում և ազատվում են (Բեռլինի պատը փլվում է 1989 թ. նոյեմբերի 9-ին, վարչակարգերը կործանվում են 1989–1990 թթ. ընթացքում)՝ «արտաքին կայսրության» կորուստ, ճիշտ ինչպես Նապոլեոնի դաշնակից պետությունների կորստի դեպքում:
- 1990–1991 թթ.՝ ներքին ազգայնական ճգնաժամեր, հանրապետությունները հռչակում են ինքնիշխանություն. 1991 թ. օգոստոսյան կոշտ գծի կողմնակիցների հեղաշրջման փորձը աղետալի ձախողում է կրում. Գորբաչովը հրաժարական է տալիս 1991 թ. դեկտեմբերի 25-ին. ԽՍՀՄ-ը լուծարվում է՝ բաժանվելով 15 պետությունների: Հետևում է կապիտալիստական վերականգնումը (Ելցինի ժամանակաշրջանի «շոկային թերապիա», օլիգարխներ, սեփականաշնորհում)՝ անալոգ Բուրբոնների վերականգնմանը. նախահեղափոխական դասակարգային տարրերը (կամ դրանց համարժեքները) վերադառնում են՝ հետ գլորելով հեղափոխական սեփականատիրական հարաբերությունների ամբողջական համակարգը, միաժամանակ պահպանելով վարչական որոշ ձևեր:

Երկուսի դեպքում էլ «կայսրությունը» (ֆրանսիական Մայրցամաքային համակարգն ընդդեմ խորհրդային Արևելյան բլոկի/Փոխադարձ տնտեսական օգնության խորհրդի [COMECON] ազդեցության) փշրվում է դրսից դեպի ներս, ներքին քայքայում և արագանում է, վերջնական ճգնաժամը բացահայտում է ներքին դատարկությունը, և հին հասարակական ուժերը վերահաստատվում են (միապետություն/կապիտալիզմ): Բոնապարտիզմը, ինչպես Տրոցկին է ձևակերպել՝ «իր գազաթի վրա հավասարակշռված բուրգ», ապացուցում է իր անկայունությունը, որովհետև հենվում է հեղափոխության ժողովրդավարական հիմքը ճնշելու վրա, մինչդեռ պաշտպանում է (բայց խեղաթուրում) նրա տնտեսական հիմքը թշնամական արտաքին ճնշումների պայմաններում: Խորհրդային փլուզումը երկարաժամկետ դիտանկյունից «հանկարծակի» չէր, այլ ներքին առաջադիմական նեխման գազաթնակետը, ինչպես որ Նապոլեոնի կայսրությունն էլ մեկ գիշերվա մեջ չանհետացավ, այլ մաշվեց հաջորդական պարտությունների միջոցով՝ մինչև վերականգնումը:

Ֆրանսիայի և Խորհրդային Միության սկիզբն ու վախճանը համընկնում են Օգիայի թագավորի և Պտղոմեոսի վկայության հետ: Պտղոմեոս Դ Փիլոպատորը վճռական հաղթանակ է տանում Ռաֆիայի ճակատամարտում (մ.թ.ա. 217 թ.) հյուսիսի թագավորի (Անտիոքոս Գ) դեմ, բայց «նա դրանով չի զորանալու». առավելությունը

շարունակաբար չօգտագործելով՝ հաշտություն է կնքում, վերադառնում է ճոխության և ինքնաբարձրացման, ապա (ըստ 3 Մակաբայեցիներ 1-2-ում պահպանված արձանագրության) իր հաղթանակից հետո Պտղոմեոսը այցելում է Երուսաղեմ: Իր սիրտը բարձրացած՝ նա փորձում է մտնել Սրբությունների Սրբությունը և ինքն անձամբ զոհ մատուցել՝ որպես յուրացումի և ճշմարիտ Աստծու դեմ ըմբոստության արարք: Նա աստվածային հարվածի է ենթարկվում (կաթված), խոնարհվում է և դառնում Աստծու ժողովրդի հալածիչը: Նրա թագավորությունն այնուհետև դառնում է աստիճանական անկման մի շրջան՝ բարոյական ապականություն, ներքին ապստամբություններ և զորության կորուստ մինչև իր մահը: Սա Օգիա թագավորի (Բ Մնացորդաց 26:16-21) ճշգրիտ հայելային պատկերն է, որի սիրտը բարձրացավ ռազմական հաջողությունից հետո, և որն ապա մտավ տաճար՝ խունկ ծխելու (յուրացնելով քահանաների գործը), և հարվածվեց բորոտությամբ իր ճակատին, ինչը հրապարակային, տեսանելի դատաստան էր: Այդ ժամանակվանից Օգիան ապրեց մեկուսացման մեջ՝ կտրված Տիրոջ տնից, մինչև մահը՝ որպես դանդաղ, ձգձգվող վախճան, այլ ոչ թե ակնթարթային կործանում:

Երկուսն էլ հարավային թագավորներ են, որոնց հպարտությունը դրսևորվում է Երուսաղեմում տաճար ներխուժելով, ինչին հաջորդում է ոչ թե անմիջական կործանում, այլ աստիճանական, քայքայիչ վախճան: Սա է յուրաքանչյուր հետագա «հարավի թագավորի» տիպաբանական կաղապարը:

1798. Ֆրանսիան դառնում է հարավի հոգևոր արքան

«Վախճանի ժամանակին» (1798) աթեիստական Ֆրանսիան (այն իշխանությունը, որ հենց նոր էր դրսևորել Եգիպտոսի հոգևոր բնութագրերը՝ Աստծո բացահայտ ուրացում, ինչպես Հայտնություն 11:8-ում) հարվածում է հյուսիսի թագավորին (պապականությանը)՝ Պապին գերեվարելով: Նապոլեոնը այդ հարձակման ռազմական մարմնավորումն է: 1798 թվականին Ֆրանսիան կրում է հարավի պսակը, որովհետև բարձրացնում է նույն աթեիստական ոգին, որի մարմնավորումը հին Եգիպտոսն էր:

Սակայն ինչպես Պտղոմեոսը չէր կարող «իր հաղթանակից լիովին օգտվել», այնպես էլ Ֆրանսիական հեղափոխության արմատական փուլը չկարողացավ պահպանել կամ ամբողջովին արտահանել իր ձեռքբերումները: Հարավի պսակը փոխանցվում է առաջ, երբ աթեիզմի փիլիսոփայությունը հասունանում է և գտնում է պետական իշխանության նոր ձայն:

Առաջադեմ առաջնորդության խորհրդանիշներ. Նապոլեոնից մինչև Լենին, մինչև Ստալին

Այս երեքը պատահական չեն. դրանք աստիճանական վախճաններ են՝ յուրաքանչյուրը ներկայացնելով հարավի թագավորի ընթացքի մի հաջորդ փուլ դեպի իր իսկ դանդաղ լուծարումը: Նապոլեոնը՝ 1798-ից հետո առաջին մեծ խորհրդանիշը: Եգիպտոսում (բառացի հարավում) հաղթական լինելով՝ նա չափն անցնում է (1812 թվականի ռուսական արշավանքը աղետ էր), ինչով սկսվում է իր ծայրամասային կայսրության

քայլ առ քայլ կորուստների մի շարքը (1813–1814), կրում է վերջնական պարտությունը (Վաթերլոո, 1815) և երկու անգամ աքսորվում է: Նապոլեոնը ներկայացնում է առաջընթացական, փուլային կործանում՝ ճիշտ ինչպես Պտղոմեոսը և Օգիան:

Լենինը բռնագրավեց պսակը 1917 թվականի Հոկտեմբերյան հեղափոխության ընթացքում: Բոլշևիկյան «հրումը» շարունակում է պատերազմը հին կարգերի դեմ (ներառյալ կրոնական իշխանությունը): Սակայն արմատական փուլը չի կարող կայունանալ. Լենինի իսկ առողջությունը վաղօրոք խաթարվում է, և համակարգը սկսում է բյուրոկրատացվել:

Ստալինը՝ համախմբողը (խորհրդային բռնապարտիզմը), հեղափոխությունը «սառեցնում» է՝ այն վերածելով զինվորա-բյուրոկրատական կայսրության, պահպանում է հիմնական նվաճումները (ազգայնացված տնտեսություն՝ հակաֆեոդալական զուգահեռը Նապոլեոնի Օրենսգրքին), սակայն իշխանությունը շրջում է դեպի ներս (գտումներ) և դեպի դուրս (ընդարձակում): Սակայն սիրտը բարձրանում է աթերիզմի մեջ. համակարգը չի կարող ճշմարտապես «իր հաղթանակից առավելագույնս օգտվել»: Գերաճում (Աֆղանստանը՝ Նապոլեոնի Ռուսաստանի զուգահեռը), լճացում, ձախողված բարեփոխումներ (պերեստրոյկան վերջին հուսահատ փորձն էր), արբանյակների կորուստ (1989–90 = «դաշնակիցների» կորուստ), և վերջնական քայքայում (1991):

Խորհրդային Միության փլուզումը հանկարծակի չէր. այն աստիճանական էր՝ ճիշտ այնպես, ինչպես Նապոլեոնի կայսրությունը քայքայվեց քայլ առ քայլ, և ինչպես Պտղոմեոսի ու Ոգիայի թագավորությունները մարեցին իրենց տաճարային-հպարտության պահից հետո: Հարավի «հոգևոր» թագավորը (աթերիզմը՝ պետական կառավարման ձևով) ստացավ իրեն հատուկ ձգձգվող դատաստանը՝ ներսից դատարկված, անկարող պահպանելու սուտը, և տարված հյուսիսի թագավորի հակաշարժումով (պապականության վերագարթոնքը՝ վակուումի մեջ):

Ֆրանսիական հեղափոխությունը (երկու փուլերով) նախատիպում է Ռուսական հեղափոխությունը (Փետրվարյան և Հոկտեմբերյան/բոլշևիկյան): Նապոլեոնյան բռնապարտիզմը և աստիճանական անկումը նախատիպում են ստալինյան համախմբումն ու խորհրդային աստիճանական անկումը: Այս ամենը Դանիել 11-ի հարավի թագավորի գծի արդի դրսևորումն է՝ Պտղոմեոսի Ռաֆիայի ձախողումից և տաճարային ամբարտավանությունից, անցնելով Օգիայի նույնական մեղքի և դանդաղ վախճանի միջով, մինչև 1798 թվականի Ֆրանսիան և նրա աթերիստական ժառանգը (Լենին–Ստալին դարաշրջան), որը չկարողացավ իր հաղթանակներով զորացնել ինքն իրեն:

Լենինը՝ արմատական հիմնադիրը կամ իշխանությունը գավթողը (զուգահեռ Յակոբինյան/բոլշևիկյան վերելքին. 1917-ից հետո «հրումի» փուլը նման է Նապոլեոնի վաղ Հյուպատոսությանը Բրումերից հետո): Ստալինը՝ Բռնապարտիստ ամրապնդողը (սովետական կայսրության կառուցող, գտումներ, Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի հաղթանակ, Սառը պատերազմի գագաթնակետ. սիրտը բարձրացած՝

աթեիզմի մեջ, սակայն անընդունակ՝ երկարաժամկետ հեռանկարում ամբողջապես «ամրապնդելու» հաղթանակը. սկսվում է գերլարումը):

Խրուշչովը հետագագաթային «հալոցքի» առաջնորդն էր (1953–1964). նա դատապարտում է Ստալինին («Գաղտնի ճառ», 1956), բացահայտում է որոշ կոռուպցիոն երևույթներ, փորձում է սահմանափակ բարեփոխումներ, սակայն չի կարողանում լուծել համակարգային հակասությունները: Սա զուգահեռվում է «Թերմիդորյան» կամ վաղ անկման մի փուլի հետ՝ թուլացնելով ահաբեկչությունը, մինչդեռ հիմնական աթեիստական կառուցվածքը մնում է, սակայն հեղինակությունը խամրում է (օրինակ՝ 1962 թ. Կուբայի հրթիռային ճգնաժամի նվաստացումը արտացոլում է նապոլեոնական փոքր անհաջողությունները՝ նախքան մեծերը):

Գորբաչովը հուսահատ բարենորոգիչն էր (1985–1991), որի պերեստրոյկան (վերակառուցում) և գլասնոստը (բացություն) վերջին ճիգերն էին համակարգը «փրկելու» համար, սակայն դրանք արագացրին փլուզումը՝ Արևելյան բլոկի կորուստը (1989թ. Բեռլինյան պատ), ներքին ապստամբությունները: Սա «առաջադիմական ավարտի» ամենահստակ նշանն է՝ նման Նապոլեոնի ուշ շրջանի հարմարեցման փորձերին 1814 թվականի ներխուժումից առաջ, կամ Պտղոմեոսի/Ոգիայի տաճարային հպարտությունից հետո ձգձգվող անկմանը: Գորբաչովի 1989 թվականի կոնկորդատը/հանդիպումը Հովհաննես Պողոս II Պապի հետ (հյուսիսի թագավոր) խորհրդանշում է հոգևոր պարտությունը՝ հարավի թագավորի աթեիզմը տեղի է տալիս պապական վերագարթոնքին:

Ելցինը վերջնական լուծարման գործիչն էր (1991 թվականից ի վեր), որը հանգեցրեց 1991 թվականի օգոստոսյան հեղաշրջման դիմադրությանը, դարձավ Ռուսաստանի նախագահ, վերահսկեց ԽՍՀՄ-ի կազմալուծումը (1991 թ. դեկտեմբեր), շոկային թերապիայի սեփականաշնորհումը, կապիտալիստական վերականգնումը: Նա մարմնավորում է քառսային վախճանը և նախահեղափոխական տարրերի մասնակի «վերականգնումը» (օլիգարխիկ կապիտալիզմ, ինչպես Բուրբոնների վերադարձը Նապոլեոնից հետո): Հարավի թագավորի պալատը swept away է լինում՝ կատարելով Դանիել 11:40-ի հյուսիսից եկող մրրկային նվաճումը (Պապականություն՝ ԱՄՆ-ի դաշինքի միջոցով):

Տիպաբանությունն ընդգծում է ձգձգվող, քայլ առ քայլ իրականացվող դատաստանը, այլ ոչ թե ակնթարթային անկումը, ինչպես Պտղոմեոս IV-ի՝ Ռաֆիայի հաղթանակը հանգեցրեց հպարտության, տաճարի մեջ ներխուժման, աստվածային հարվածի և դանդաղ քայքայման, ինչպես Օգիայի բորոտությամբ մեկուսացվելը մինչև մահ, ինչպես նաև Նապոլեոնի փուլային կորուստները (Ռուսաստան, Լայպցիգ, Փարիզ, Էլբա, Վաթերլոո): Խորհրդային գիծը մատնանշում է Ստալինի օրոք ունեցած գազաթնակետային գործությունը, Խրուշչովի «հալոցքի» ընթացքում տեղի ունեցող աստիճանական խոռոչացումն, որ բացահայտում է համակարգի ճեղքերը: Ապա Բրեժնևյան դարաշրջանի լճացումը և այնուհետև Գորբաչովի բարեփոխումները դառնում են արագացուցիչներ. Ելցինի դարաշրջանն ավարտին է հասցնում sweeping-ը (ԽՍՀՄ-ը լուծարվում է, աթեիզմի պետական ձևը դադարում է): «Միրտը բարձրացավ»-ը

դրսևորվում է ամբողջ գծի ընթացքում (աթեիստական հանդգնություն), սակայն ոչ ոք «հաղթանակից առավելագույնը չի քաղում»:

Հարավային թագավորների վախճանը աստիճանական է. Սատանայի կործանումը սկսվեց խաչի վրա, և վերջապես նա 1000 տարով աքսոր է ուղարկվում, ապա մահանում է:

Եվ ես տեսա մի հրեշտակ, որ իջնում էր երկնքից՝ իր ձեռքին ունենալով անդունդի բանալին և մի մեծ շղթա: Եվ նա բռնեց վիշապին՝ այն հին օձին, որ Բանսարկուն է և Սատանան, և կապեց նրան հազար տարի, և գցեց նրան անդունդը, և փակեց նրան այնտեղ, և նրա վրա կնիք դրեց, որպեսզի այլևս չմոլորեցնի ազգերին, մինչև որ լրանան հազար տարիները. և դրանից հետո պետք է կարճ ժամանակով արձակվի:

Եվ ես տեսա աթոռներ, և նրանք նստեցին դրանց վրա, և դատաստան տրվեց նրանց. և ես տեսա նրանց հոգիները, որ գլխատվեցին Հիսուսի վկայության և Աստծո խոսքի համար, և որոնք չէին երկրպագել գազանին, ո՛չ էլ նրա պատկերին, և չէին ընդունել նրա նշանը իրենց ճակատների վրա կամ իրենց ձեռքերի մեջ. և նրանք կենդանացան ու թագավորեցին Քրիստոսի հետ հազար տարի: Բայց մնացած մեռյալները չկենդանացան, մինչև որ հազար տարին լրացավ:

Սա առաջին հարությունն է: Երանելի և սուրբ է նա, որ բաժին ունի առաջին հարությանը. դրանց վրա երկրորդ մահը իշխանություն չունի, այլ նրանք պիտի լինեն Աստծու և Քրիստոսի քահանաներ և պիտի թագավորեն նրա հետ հազար տարի:

Եվ երբ հազար տարիները լրացան, Սատանան պիտի արձակվի իր բանտից, և պիտի դուրս գա՝ մոլորեցնելու երկրի չորս կողմերում եղող ազգերին՝ Գոգին և Մագոգին, որպեսզի նրանց հավաքի պատերազմի համար. որոնց թիվը ծովի ավազի պես է: Եվ նրանք ելան երկրի լայնատարածության վրա և շրջապատեցին սրբերի բանակն ու սիրելի քաղաքը. և Աստծուց՝ երկնքից, կրակ իջավ և խժոռեց նրանց: Եվ սատանան, որ մոլորեցրել էր նրանց, գցվեց կրակի և ծծմբի լիճը, որտեղ գազանն ու սուտ մարգարեն են, և պիտի չարչարվեն գիշեր ու ցերեկ՝ հավիտյանս հավիտենից: Հայտնություն 20:1–10.

Մենք կշարունակենք մեր քննարկումները հարավի թագավորի վերաբերյալ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկից մինչև տասնհինգերորդ համարների մասին հաջորդ հոդվածում:

«Վախճանի ժամանակը» ամսագիրը հրատարակվել է 1996 թվականին, և այն ներկայացնում է Դանիելի գրքից այն մարգարեությունը, որը բացվեց 1989 թվականին: Վերջերս այդ ամսագիրը կարդացվեց ChatGPT-ի կողմից, և նրան խնդրվեց գնահատել Ուկրաինայի դերը ամսագրում ներկայացված քառասուններորդ խոսքի պատմության մեջ: Ստորև ներկայացվում է այն ամսագրի բաժանումը, որը երեսուն տարի գտնվել է հանրային գրանցման մեջ: Ամսագրում Ելեն Ուայթի գրվածքներից առաջին հատվածը «Վկայություններ», հատոր 9, էջ 11-ն է:

Ամփոփ տեսություն . Ուկրաինյան մարգարեական շրջանակում

Ամսագրի կողմից Դանիել 11.40–45-ի մարգարեական ուրվագծում Ուկրաինյան քննարկվում է Խորհրդային Միության փլուզման և պապականության (հյուսիսի թագավոր) ու աթեիստական կոմունիզմի (հարավի թագավոր) միջև պայքարի համատեքստում: Ուկրաինյան ներկայացվում է որպես առանցքային կրոնական և աշխարհաքաղաքական մարտադաշտ փոխանորդային պատերազմների եզրափակիչ փուլերում, հատկապես Ուկրաինական Կաթոլիկ Եկեղեցու և խորհրդային իշխանության ներքո տասնամյակների ճնշումից հետո դրա օրինականացման առնչությամբ:

Ամսագիրը Ուկրաինյան ներկայացնում է որպես Դանիել 11:40-ի ավելի լայն մարգարեական կատարման մի մաս՝ նկարագրելով հարավի թագավորի սրբապղծաբար տապալումը Վատիկան–Միացյալ Նահանգներ դաշինքի միջոցով: Ուկրաինյան ներկայացվում է որպես խորհրդային աթեիզմի թուլացման և Արևելյան Եվրոպայում կաթոլիկ ազդեցության վերածննդի վկայություն:

Ուկրաինյան Հյուսիսի և Հարավի թագավորների միջև պատերազմում

Ամսագիրը ուսուցանում է, որ հարավի թագավորը աթեիզմն է, որը նախ մարմնավորվել է Ֆրանսիայի մեջ (1798), ապա՝ Խորհրդային Ռուսաստանում: Հյուսիսի թագավորը պապականությունն է, և Դանիել 11:40-ը նկարագրում է մի հոգևոր պատերազմ, որը սկսվել է 1798 թվականին և իր գագաթնակետին հասել Խորհրդային Միության փլուզմամբ՝ 1989 թվականին: Ուկրաինյան այս համատեքստում հանդես է գալիս որպես խորհրդային բլոկի մաս, որը swept away է լինում՝ Դանիել 11:40-ի կատարման մեջ: Հրատարակությունը Խորհրդային Միության փլուզումը ներկայացնում է որպես պապականության մահաբեր վերքի բժշկման առաջին քայլը (Հայտնություն 13):

Ուկրաինական Կաթոլիկ Եկեղեցու ճնշումը (մեջբերված աղբյուրներ)

Ամսագիրը ներառում է խորհրդային իշխանության ներքո կաթոլիկների հալածանքների վերաբերյալ աշխարհիկ փաստաթղթեր:

Time Magazine-ից, 1989 թվականի դեկտեմբերի 4-ից.

«Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո դաժան, սակայն ընդհանուր առմամբ պակաս արյունալի հալածանքը տարածվեց դեպի Ուկրաինա և նոր խորհրդային բլոկ՝ ազդելով միլիոնավոր հռոմեական կաթոլիկների և բողոքականների, ինչպես նաև ուղղափառների վրա»:

Ուկրաինյան ճանաչվում է որպես այն գլխավոր տարածքներից մեկը, որտեղ կոմունիզմի ներքո կաթոլիկությունը ճնշվեց:

Ուկրաինական Կաթոլիկ Եկեղեցու օրինականացում

Ուկրաինայի վերաբերյալ քննարկման գլխավոր առանցքներից մեկը երկար ժամանակ արգելված Ուկրաինական Կաթոլիկ Եկեղեցու օրինականացումն է:

«Life» ամսագրից, 1989 թ. դեկտեմբեր.

«Վերջերս Չեխոսլովակիայում նշանակվել են երեք նոր կաթոլիկ եպիսկոպոսներ: Եվ այս ամսին Գորբաչովը Իտալիա կատարած այցի ընթացքում հանդիպում է Հռոմի Պապ Հովհաննես Պողոս Բ-ին՝ Կրեմլի և Վատիկանի առաջնորդների միջև առաջին դեմադրում հանդիպման ժամանակ: Հանդիպումները կարող են հանգեցնել Խորհրդային Միությունում երկար ժամանակ արգելված Ուկրաինական կաթոլիկ եկեղեցու օրինականացմանը»:

ԱՄՆ-ի News & World Report-ից, 1989 թ. դեկտեմբերի 11.

«Կրոնական ազատության վերածնունդը, ինչպես ակնկալվում է, պիտի ներառի նաև Ուկրաինայի հինգմիլիոնանոց Կաթոլիկ Եկեղեցու նկատմամբ պաշտոնական արգելքի վերացումը, որը 1946 թվականից ի վեր գոյատևել է ընդհատակում, այն բանից հետո, երբ Ստալինը հրամայեց այն միացնել Ռուս Ուղղափառ Եկեղեցուն: Ուկրաինական Եկեղեցու օրինականացման ձեռքբերումը եղել է պապի առաջնային նպատակներից մեկը»:

Ամսագիրը սա ներկայացնում է որպես աթեիստական վերահսկողության թուլացման և կաթոլիկ իշխանության վերականգնման ապացույց: Դա ճանաչվում է որպես Վատիկանի դիվանագիտական ճնշման անմիջական արդյունք, և Դանիել 11:40-ի կատարման մի հանգրվան է ներկայացվում՝ Ուկրաինան որպես տեսանելի օրինակ մատնանշելով այն բանի, թե ինչպես է Պապականությունը վերստին ազդեցություն ձեռք բերում նախկին կոմունիստական տարածքում:

Ուկրաինան՝ որպես պապականության առաջխաղացման վկայություն

Կոմունիզմի փլուզումը ներկայացվում է ոչ միայն որպես քաղաքական փոփոխություն, այլև որպես աթեիզմի հոգևոր պարտություն, պապականության աշխարհաքաղաքական առաջընթաց և պապականության՝ համաշխարհային գերիշխանությանը վերադարձի սկիզբ: Ուկրաինան դառնում է Խորհրդային կրոնական ճնշման ապամոնտաժման և Արևելյան Եվրոպայում Հռոմի ռազմավարական հաղթանակի օրինակային դեպք: Սա ներկայացնում է հարկադրված աթեիզմից դեպի վերականգնված կաթոլիկ իշխանություն կատարվող տեսանելի անցումը, և Ուկրաինական Կաթոլիկ Եկեղեցու օրինականացումը դիտարկվում է որպես մարգարեական հաստատում այն բանի, որ հյուսիսի թագավորը «մրրիկի պես» sweeping away էր անում հարավի թագավորին:

Ուկրաինան և առավել ընդարձակ մարգարեական հաջորդականությունը

1. 1798 թ.՝ Պապականությունը ստանում է մահացու վերք:
2. 1917 — Աթեիզմը տեղափոխվում է Ռուսաստան (բոլշևիկյան հեղափոխություն):
3. 1989 — Խորհրդային Միությունը փլուզվում է:

4. Ուկրաինա – Կաթոլիկ Եկեղեցին օրինականացվեց:
5. Պապականությունը վերագտնում է աշխարհաքաղաքական ազդեցությունը:
6. Միացյալ Նահանգները ի վերջո ընկնում է Պապական ազդեցության ներքո (Դանիել 11:41):
7. Ամբողջ աշխարհը հետևում է (Daniel 11:42–43):

Ուկրաինան տեղավորվում է 3–4-րդ փուլերի մեջ՝ որպես խորհրդային աթեիզմի և վերականգնված Պապական ազդեցության միջև անցման մի մաս:

Ուկրաինայի քննարկման մեջ հիշատակված աղբյուրներ

- Ջեֆ Փիփենզեր (առաջնային աստվածաբանական շրջանակ)

Մարգարեության Հոգի

- Մեծ պայքարը
- Ընտիր պատգամներ
- Վկայություններ եկեղեցու համար

Աշխարհիկ մամուլ

- Time ամսագիր
- «Լայֆ» ամսագիր
- U.S. News & World Report

Ուկրաինան հիշատակվում է հետևյալի հետ առնչությամբ՝

- Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո կաթոլիկների հալածանքը
- Ուկրաինական Կաթոլիկ Եկեղեցու գոյատևումը ընդհատակում
- Գորբաչով–Վատիկան դիվանագիտություն
- Կաթոլիկ հիերարխիայի իրավական վերականգնում

Ուկրաինայի դերի ամփոփումը տեղեկագրում

Ուկրաինան խորհրդային աթեիզմի պայմաններում ճնշված կաթոլիկության հենակետ էր: Ուկրաինական Կաթոլիկ Եկեղեցու օրինականացումը նշանավորեց հարավի թագավորի թուլացումը: Վատիկանի ազդեցությունն Ուկրաինայում ցույց տվեց Պապության վերածնունդը, և Ուկրաինայի կրոնական տեղաշարժը ծառայեց որպես շոշափելի վկայություն, որ Դանիել 11:40-ը կատարվում էր: Ուկրաինայի շուրջ տեղի ունեցած իրադարձությունները կազմեցին Պապության մահաբեր վերքի բժշկման առաջին քայլի մի մասը: Հետևաբար Ուկրաինան ներկայացվում է ոչ թե որպես մեկուսացված քաղաքական իրադարձություն, այլ որպես մարգարեական նշան Դանիել 11-ի վերջին շարժումների շրջանակում: